

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XII. Hanc fore perennem jucundàmq; Sanctorum in cœlo
occupationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

p. 3. sim. c. 16. pectore hæsuram: quoniam (ut ait S. Bonaventura) *sicut illa stigmata semper erunt in Filij corpore; sic semper in Matris mente.* Quod quidem amplius intelligetur ex jam dicendis.

C A P V T XII.

Hanc fore perennem jucundamq; Sanctorum in celo occupationem.

§. I.

Circa Christum ejusq; vulnera, Sanctorum in celo sensus pradulces.

ps. 88. **N**Eque ad id, de quo nunc agimus, minimo nobis stimulo & incitamento esse debet: quòd (ut piè & cum ratione meditari possumus) hoc quoque futurum sit perenne & assiduum exercitium Beatorum; post superata Salvatoris ope ac passionis ejus meritis, mortalis vitæ pericula, misericordias Domini æterno cantico celebrantium.

apoc. 4. & 5. Nam si pars magna illius felicitatis erit, agnoscere ac demirari vias, quibus quemq; **D E V S**, occultâ sed forti certâq; providentiâ, ad portum denique æternæ salutis deduxerit: non minus dulce erit scrutari ac recognoscere, quo tanquam ex fonte provenerint illis bona omnia; Christi nimirum Salvatoris merita, modosq; admirabiles, quibus illam nostræ salutis œconomiam dispensârunt atque impleverit. Enimverò (ut non obscure in Joannis Apocalypsi adumbratum legimus) **D E I** solium & Agnum circumstantes, submittent identidem coronas suas, testati se eas tenere Agni beneficio, qui etiam tum tanquam occisus eorum oculis obversabitur; & citharis suis, hoc est cordibus amoris & gratiarum plenissimis, decantabunt illud solenne carmen, quo assiduè resonabit aula cælestis: *Dignum est*

est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem, & divinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem. Aut alijs sanè non absimilibus, immensas Domini ac Redemptoris misericordias in æternum cantabunt. Quo quidem cantico (ut ait S. Augustinus) in gloriam gratia L. 22. de Christi, cuius sanguine liberati sumus, nihil erit profectò illi jucundius civitati.

Atque vel idcirco etiam Dominus noster, post commu-
nem resurrectionem & completum electorum numerum, quando nulla jam causa erit, quamobrem pro illis appellet Patrem, & merita sua demonstratis vulnerum cicatricibus alleget; adhuc tamen in carne sua plagarum vestigia retenturus est; ut vel sic offerat Beatorum oculis perennia suæ charitatis pignora, alatque in eorum animis amabilem suæ passionis recordationem; neque jam soli Thomæ, sed communiter omnibus liceat (ita permittente benignissimo Salvatore) digitum inferre in locum clavorum, & manum mittere in latus ejus; & jam quodammodo palpate, quanta sit dulcedo divini cordis, & quæ flammæ, æstus, incendia, immensi, & inexhausti & indeficientis amoris.

Nec absurdè fecero fortassis, si illa Christi ad Magdalenam verba, sensu obvio atque facili, eam in partem interpreter: *Noli me tangere; nondum enim ascendi ad Patrem meum.* Planè ac si diceret: Intempestivum nunc quidem est hoc genus officij, quando immortalis inter mortales adhuc versor. At postquam ascendero ad Patrem, & vos in cæli regno mecum eritis; tunc utique licebit me tangere, & juvabit delectabitq; electos meos, oscula pedibus meis figere, palpate vulnera, intrare in latus apertum, & ita haurire cum gaudio de fontibus Salvatoris. Jam verò noli me familiarius tangere: nondum enim ejus rei tempus est, neque id mortali adversus immortalem est concessum.

Inter hæc, quænam, putatis, erunt exultationes & gaudia, qui

qui sensus motusue animorum, amore simul & voluptate, intimâ colliquefcentium? Quo stupore defixæ hærebunt illæ millies beatæ mentes? quæ ulro citroq; colloquia, non tam oris & linguæ officio (quanquam & illo fortassis) quàm organo cordis & affectuum dulci murmure expressa! Cùm ille cælestis Sionis felix populus, velut examen apicularum Paradisi, convolabit ad melliflua Christi vulnera, & tanquam rei semper novæ admiratione; modo de ipso Salvatore quæret, quod olim edixit Zacharias: *Quid sunt plaga ista in medio manuum tuarum?* Quid illæ sibi volunt sacris impressæ pedibus cicatriees? Quid roseum istud vulnus lateris, & divini cordis amabilis apertura? modò Isaiæ acroamate: *Quis est iste (inquit) qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra? Iste formosus in stola sua, gradens in multitudine fortitudinis suæ? Aut: Quare rubrum est indumentum tuum, & vestimenta tua, sicut calcantium in torculari?* Et ille singulis respondebit ad aurem cordis: Se præ nimio amoris excessu accepisse has plagas, salutis ipsorum gratiâ; & calcasse passionis torcular ipsorum peccatis debitum: unde vestem habeat aspersam sanguine, & corpus his notis cicatriebusq; compunctum. Neque verò sese tantorum laborum aut cruciatuum pænitere: quando eum suæ passionis fructum aspiciat, videatq; sanguinem suum pro ijs, quos perpetuâ charitate dilexerit, non inutiliter esse profusum.

Hic verò in beata multitudine, quàm dulces rursum, amoris æstus, quàm subsultantium gaudiorum reciprocationem existere necesse est? quàm lætas voces gratulationesue, illum Servatorem ac Redemptorem amantissimum, illum suæ salutis ac felicitatis autorem unicum, illum patrem, amatorem, sponsum, omnia, appellantium: neque sibi modò felicitatem suam, sed ipsi quoque Imperatori suo partam gloriam gratulantium, quòd incredibili animi fortitudine, & vincendi genere inaudito, hostes infensissimos, mundum, diabolum,

Zach. 13.

Isa. 63.

apoc. 19.

diabolum, peccatum, moriendo debellaverit; quod populum suum de tyrannica potestate ereptum, in optatam libertatem asseruerit, quod chirographum decreti nobis contrarium sanguine suo deleverit; quod mortis autore ad crucis trophæum alligato, mortem in sempiternum precipitaverit; quod morte sua cælum electis aperuerit; quod opimis spolijs de hoste captis, suprema cælorum triumphans incedens sit; quod sedens ad dexteram Patris, pro laboribus susceptis quietem interminatam, pro perpeffis doloribus immensam animi læticiam, pro opprobrijs & ignominia supremam gloriam & divinos honores consecutus sit; quod denique in medio electorum & dilectorum suorum, augustus, felix, gloriosus in perpetuum regnaturus sit.

Col. 2.

1/a. 25.

Verùm hæc, & his similia, quæ ab humano sensu longissimè posita, obscurâ duntaxat suspicione attingimus, devotè potius sanctarum mentium cogitationi ac meditationi relinquamus.

§. 2.

Domini crucem in calorum fastigio, post iudicium, collocandam videri.

Veruntamen ad id quod proposui, non parum, opinor, conferet, si illud etiam adjunxerimus; quod etsi video incertum esse, tamen & piè credi, & ratione probabili defendi potest: ipsam nimirum Domini crucem (ipsam inquam lignum in quo pependit Assertor noster) post diem extremi iudicij, æternum præclaræ victoriæ signum ac monumentum, cæli penetralibus inferendam, ibiq; excelso atque illustri loco positam, omnium Sanctorum in se oculos admirabili decore, & fulgoris immensi majestate, converfuram.

Ad quam seu piam credulitatem seu probabilem conjecturam,

Thom. VII. l.
denf. Corae.
lx. en. Corae.
lxiii. Gret.
ser. Sc.
Matth. 24.

jecturam, non difficulter induci poterit, qui illam probabit, non paucorum equidē nec ignobilium autorū sententiam; qui ex ipsius Domini prædictione, sub extremum ejus adventum, non aliquam solū crucis figuram ex aëre nubibusve formatam in cælo apparituram censent; sed ipsissimam Domini crucem, recollectis in unum omnibus ipsius etiam affulis ac pulvisculis prodigiosè instauratam ac redintegratam; eamq; Christo ad iudicium descendenti, tanquam signum filij hominis, id est insigne vexillumūe Judicis, Angelico ministerio præferendam. Cui opinioni favet Joannes Chryostomus homilia de cruce & latrone. Et S. Ephrem citatus à nostro Gretsero l. i. de cruce c. 92. Atque ad eandem confirmandam faciunt, tum Sibyllæ versus ita canentis libro sexto:

*O lignum felix, in quo DEVS ipse pependit!
Nec te terra capit, sed cali tecta videbis,
Cum rediviva DEI facies ignita micabit.*

Rev. extra.
c. 106.

Tum illa Christi ad B. Birgittam allocutio: *Veniet tempus, quo lignum, quod nunc contemnitur, terribile apparebit.* Hæc enim non possunt de sola figura crucis accipi, sed de ipsa vera cruce Domini; quæ utique sola nomine ligni in quo Deus pependit solet ac debet intelligi.

In illa igitur generali rerum innovatione, resuscitabit Christus quodammodo, ac velut redivivam repræsentabit, crucem suam, & magno splendore atque gloriâ coruscantem objiciet judicandorum oculis; ad impiorum opprobrium atque terrorem, justorum autem non medioerem consolationem.

Neque mirum admodum aut insolens cuiquam videri debet: si in illa luce supremi honoris, ac gloriæ, ad crucem suam, instrumentum utique extremæ suæ ignominie, in orbis totius oculis honestandam atque illustrandam, eum fateamur quidpiam extra naturæ ordinem & miraculi plenum

num facere: qui ad ejusdem crucis gloriam spargendam ac propagandam, conspicuo atque testato per plura sæcula miraculo, illam ipsam sui divisione sic multiplicavit, ut vivifici istius ligni partibus atque fragmentis universus orbis (uti loquitur S. Cyrillus) ferè repletus sit. Nam nequis fortassis eam ligni crucis prodigiosam atque divinam multiplicationem, novitiæ Theologiæ aut nimis credulæ pictatis commentum putet: Videat eam tum à modò laudato Cyrillo (qui & Ierosolymorum Episcopus erat, & rem sui temporis scribebat) non obscure assertam; tum evidentius à S. Paulino traditam, qui epistolâ quâdam de sua etiam ætate sic loquitur: *Quæ quidem crux in materia insensata vim vivam tenens, ita ex illo tempore (quo scilicet ab S. Helena inventa est) innumeris pene quotidie hominum votis lignum suum commodat, ut detrimenta non sentiat, & quasi intacta permaneat, quotidie dividuam sumentibus, & semper totam venerantibus.* Adjungit deinde & in rem nostram: *Sed istam imputribilem virtutem & indelebilem soliditatem de illius profecto carnis sanguine bibit, quæ passa mortem, non vidit corruptionem.* Hæc S. Paulinus.

Catech. 4o
& 10.

Ep. 11. ad
Socer.

Sed neque rursus isti de vera cruce in nubibus olim appariturâ sententiæ obstare potest; quòd ea minor videatur, quàm ut toti mundo possit esse conspicua. Advertendum quippe est, eandem hinc & de Christi corpore moveri posse quæstionem: quem nimirum constat, & secundum humanam figuram crucis suæ mole non magis esse spectabilem, & tamen in ea omnibus fore conspicuum; juxta illud Apoc. 1. *Ecce venit cum nubibus, & videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt.*

Non deerit igitur Deo ratio; qua, sicut sacram suam humanitatem, ita & crucem suam, è nube prælustri reddat orbi toti, id est hominibus in valle Jotaphat ad judicium congregatis, perspicuam atque spectabilem; adhibitâ etiam

L

(G)

(si ea opus erit) aliquâ seu organi seu medij immutatione; quo modo B. Stephanus vel in ipso cælo vidit JESUM stantem à dextris DEI. Cùm & alioqui circa crucem addensari possit nubes aliqua translucens ac pervia, quæ tum instat crystalli pellucidæ eam decorè cingat ac vestiat; tum ipsâ, quam vocant, visibilibus specierum refractione, ejus quodammodo magnitudinem augeat, ut magis è longinquo possit conspici.

Nihil igitur est quod huic sententiæ, de veræ crucis, tanquam novi cælestis phænomeni, in judicio apparitione, suam probabilitatem adimat. Porrò hac opinione positâ, pronum est ad illud, quod principio dicebamus, gradum facere: ut scilicet non absurdè dicamus, eandem ipsam Christi crucem post diem judicij cælestibus adytis inferendam, ibiq; incorruptam ac gloriosam, veluti perenne Salvatoris nostri de subactis ac triumphatis hostibus trophæum, totâ æternitate conservandam.

Quis enim in animum inducat suum; lignum illud felix ac vivificum, tanto miraculo, sive communi orbis incendio superstes, sive coalescentibus in unum ipsius particulis redintegratum & quasi resuscitatum, tantâque gloriâ atque splendore honestatum; aut deinceps fore corruptioni obnoxium, immò reipsâ confestim corrupendum; aut gloriosum jam & incorruptum, terræ potius relinquendum, quàm cælo asserendum? Ut in hunc quoque sensum accipere liceat verba Sibyllæ; dum lignum istud dicit, terrâ non capiendum, sed cælestem domum, hoc est ipsa adyta ac penetralia cæli visurum. Quapropter & Thomas Waldensis, cùm pro veræ crucis in judicio instauratione atque exhibitione Chryostomi verba retulisset, consequenter adjungit: *Ergo ipsum lignum crucis portabitur humeris* (Angelorum scilicet ex mente S. Chryostomi) *quod secum in calum levabit Christus, nec relinquet solam in terris.* In quem etiam sensum fortasse

Tom. 3.
f. 158.

fortasse censebit nonnemo, Christi crucem à S. Ambrosio *De inffit.*
Virg. c. 17.
Eph. 3. v. 18
eternalem appellatam; velut sempiterno in cælis ævo dura-
turam. Idem multos velle testatur noster Cornelius. Et
videri potest Cyprianus Uberti l. 4. de Cruce c. 8. ubi expres-
sè docet; crucem cælo æternùm recipiendam, neque conve-
nire, ut Beati æternùm ejus aspectu priventur: quanquam
is in principio significet, non ipsum lignum crucis Domini-
cæ, sed ex aère condensatam crucis figuram in iudicio com-
parituram.

§. 3.

Sanctorum ad Domini crucem solennis ac festa occupatio.

Sed quoniam semel in eam cogitationem venimus, & il-
lud consequenter piè licebit cōmentari: ut, quemadmo-
dum nunc ex recepto Ecclesiæ more, Clero populoq; suppli-
cationis ergò procedenti, signū crucis præfertur, ut Christi
vexillum & nota propria militantis Ecclesiæ: ita in illâ post
homines natos solennissima lætissimaq; agminum beato-
rum è loco iudicij ad cæli templa processione, ipsum crucis
lignum præferendum sit, ut regale vexillum Domini nostri,
& perpetuum Ecclesiæ cum eo triumphantis insigne.
O diem illam (sic enim meritò illam appellem) Exaltatio-
nis sanctæ crucis verè festivam: quando non jam in Golgo-
thæ fastigio, sed in summa cælestis Sionis arce, inter lætissi-
mas totius cælestis curiæ acclamationes locabitur, splendo-
re fulgens inextinguibili, ac lauro palmisue perennibus, at-
que immortalibus amaranthis coronata! Atque exinde li-
cebit delectabitq; cæli cives, isti ligno vitæ in medio Paradi-
si posteo certatim circumfundi, & nunc illud complexu strin-
gere, nunc jucundè disfluviari, nunc altitudinem ejus lon-
gitudinemue metiri, nunc cognoscere loca clavorum, nunc,
si qua fortassis in eo supersint divini cruoris vestigia, ore
rimari; ad extremum altissima eorum mysteriorum, quæ in

eo facta sunt contemplatione & admiratione defixos, sub
ejus umbra requiescere.

Pòst verò ad plausus gratulationesq; conversi: Hoc
illud est, inquit, inclytum lignum, sceptrum Regis, vexil-
lum Ducis, currus Triumphatoris nostri. Hoc gladio ca-
sus est hostis, debellatæ inferorum potestates, triumphata
mors & exarmata. Salve lectule Salomonis nostri, altare
holocausti divinissimi, arca naufragantium, dux errantium,
reorum asylum, baculus peregrinantium, lignum vitæ, pi-
gnus gloriæ, clavis cæli, portus salutis, trophæum immorta-
litalis. Ita pro se quisque (quantum conjecturâ licet affe-
qui) in pulchras seu crucis seu Crucifixi laudes effusi, unâ in
varios sese affectus explicabunt, ipsis prædulces, nobis au-
tem inexplicabiles.

Sed earum rerum gustum aliquem dare studui; ut fa-
miliariorem jucundamq; nobis reddamus crucis ac Crucifi-
xi memoriam, & hoc habeamus, vel pium animi avocamen-
tum inter curas mortalis vitæ, vel dulce laborum miseria-
rumq; levamentum; atque exules ac peregrinos delectare,
incipiat in via, quod cives Sanctorum & domesticos Dei fa-
ctos, æternum tenebit oblectabitq; in patria.

Verùm cum post hæc scripta in B. Petri Damiani locum
inciderim, in quo ea quæ modò dixi, apertè ac planè tra-
duntur, placet ejus verba ad rei totius confirmationem ad-
ducere.

Is enim sermone 49. cum illa dixisset: Beatam crucem
extremi judicij tempore, Angelorum ulnis advehendam &
ponendam ob omnium oculos, non auro jam gemmisue
conspiciam, sed supra stellarum solisq; splendorem, radian-
tem: tum ita expressè in rem nostram. *Expleto itaque ju-
dicio, cum ipsa cruce omnes justi simul p-ovehantur ad regnum;
cujus olim sive in pace, sive in persecutione pertulere supplicium.
In illa igitur immortalitatis gloria, crucem splendidissimam
semper*

semper afficiunt, signumq; victoria quo redempti sunt, mundumq; vicerunt, habere se praeculis ineffabiliter gratulantur. Propterea & Salvatoris sui jugiter laudes alternant, eiq; semper gratias referentes, in illa perpetua jucunditatis amenitate tripudiant. Haec omnia B. Petrus Damiani.

CAPUT XIII.

Iugem ac devotam patientis Christi memoriam, esse magnum signum Divinae praedestinationis.

§. I.

Ejus assertionis ratio ac sensus exponitur.

Permagna vis in hoc argumento ac momenti plurimum positum est. Nam veluti ijs qui erga Christi passionem pie se affectos sentiant, non mediocri solatio; ita cuivis animae de sua salute sollicitae, ad idem studium suscipiendū acri incitamento fuerit; si illud persuaserimus: Christi passioni addictum devotumq; animum, notam esse electorum propriam, & non obscurum indicium divinae ad salutem praedestinationis.

Cujus quidem rei nobis umbra quaedam atque figura proponitur Ezechielis nono capite; ubi **DEVS** offensus populi sui sceleribus, disperdere volens ac delere Jerusalem, praecipit Angelo, ut transiret per mediam civitatem, praecedens ultrices aliorum Angelorum dexteras, & signaret *Thau super frontes gementium, & dolentium super cunctis abominationibus quae sunt in medio ejus*: nimirum ut eo insigni ac notā discreti à cæteris, immunes essent communis vindictae, nec cædis discrimine implicarentur.

Ut autem observat in eum locum S. Hieronymus: *Antiquis*

L 3,

Antiquis